

Arrest

nr. 81 029 van 11 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 20 februari 2012..

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 augustus 2011 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 november 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Hiertegen stelt verzoekster op 24 november 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 5 december 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing van 8 november 2011 in te trekken. Bij arrest nr. 73 458 van 18 januari 2012 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afstand van geding vast.

1.4. Op 13 februari 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gegeven op 20 februari 2012 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde dag. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

- de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.08.2011 bij

onze diensten werd ingediend door:

S.F. {...}

beweerde nationaliteit: Servië

geboren te Preshevo op 09.05.1988

Haar echtgenoot:

R.L. {...}

Haar minderjarige kinderen:

R.D. {...}

R.U. {...}

R.A. {...}

adres: {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29

december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter — § 3 20 van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont In de aanvraag zijn Identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien In § 2, derde lid, niet. Er worden medische elementen aangehaald voor S.F. {...}. Bijgevolg dient in de eerste plaats S.F. {...} haar identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een identiteitskaart van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt op 18.01.2005. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan haar bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Aangezien betrokkene in gebreke blijft haar identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (...).”

- de tweede bestreden beslissing:

“Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet erkend als vluchteling op 14/07/2010”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 EVRM. Doordat verwerende partij de bestreden beslissing dd. 13.02.12 motiveert door te stellen dat betrokkene een identiteitskaart van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië voorlegt, uitgereikt op 18.01.2005, en betrokkene beweert over de Servische nationaliteit te beschikken. Dat aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart haar bewering niet kan gestaafd worden; er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Dat aangezien betrokkene in gebreke blijft haar identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard. Terwijl verzoekster haar identiteit en nationaliteit wel degelijk heeft aangetoond overeenkomstig artikel 9ter §2 van de Wet van 15.12.1980 daar zij een identiteitsdocument heeft voorgelegd, met name een identiteitskaart uitgereikt door de bevoegde overheid met foto en vermelding van haar volledige naam, geboorteplaats én nationaliteit gelet op de vermelding “Republiek Servië”. Dat deze identiteitskaart, uitgereikt op 18.01.05, voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 van de Wet van 15.12.1980 en de authenticiteit ervan niet in twijfel wordt getrokken. Immers, artikel 9ter §2 van de wet van 15.12.1980 vereist niet dat het voorgelegde identiteitsdocument nog geldig moet zijn op het moment van de indiening van de aanvraag. De parlementaire voorbereiding van de wet bevestigt dat een “oud nationaal paspoort” op geldige wijze de identiteit van de vreemdeling kan aantonen (Pan. St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001,145). Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing ten onrechte naar het arrest n°193/2009 van 29.11.09 van het Grondwettelijk Hof, dat vermeldt dat als bewijs volstaat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld doch geenszins stelt dat de aangevoerde stukken op het ogenblik van indiening van de aanvraag een “actuele” waarde moeten hebben. 3 Deze nationale identiteitskaart volstaat derhalve als bewijs van de actuele nationaliteit en identiteit, temeer daar er geen twijfels zijn omtrent verzoeksters nationaliteit in het administratief dossier -zij heeft steeds verklaard over de Servische nationaliteit te beschikken- en verwerende partij niet aantoonde dat er elementen voorhanden zijn dat zij deze nationaliteit niet (meer) heeft. Verzoekster verwijst hierbij naar de quasi constante rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.a. RvV n° 69.319 dd. 27.10.11; RvV n° 72.478 dd. 22.12.11; RvV n° 74.369 dd. 31.01.12; RvV n° 68.012 dd. 06.10.11: identiteitskaart Republiek Joegoslavië met vermelding Servië, vervaldatum 2004). Een vervallen identiteitskaart kan het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (RvS dd. 31.12.10, n° 209.878). Door de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren louter omdat een identiteitskaart met verstreken geldigheidsduur werd voorgelegd zonder de nationaliteit van verzoekster in twijfel te trekken, schendt verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet en vindt de bestreden beslissing van onontvankelijkheid geen draagkracht in haar motieven. Gelet op het gegeven dat verzoekster ernstig ziek is, schenden de bestreden beslissingen -in het bijzonder het bevel om het grondgebied te verlaten- artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“Aangezien verzoekster in een enig middel de schending opwerpt van: - de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 1 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; - artikel 62 van de Vreemdelingenwet; - artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; - artikel 3 EVRM. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending

aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: "Er worden medische elementen aangehaald voor S.F. {...}. Bijgevolg dient in de eerste plaats S.F. {...} haar identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een identiteitskaart van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt op 18.01.2005. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan haar bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land 6 van herkomst of verblijf Uit ,2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet (er discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Aangezien betrokkene in gebreke blijft haar identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden." Verzoekster meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte heeft geoordeeld dat de actuele nationaliteit, als constitutief element van de actuele identiteit, niet kan worden vastgesteld aan de hand van een identiteitskaart van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië, met name een staat die niet langer bestaat. Verzoekster meent dat de identiteitskaart, uitgereikt op 18.01.2005, voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vermits voormelde bepaling niet zou vereisen dat het identiteitsdocument nog geldig zou zijn bij het indienen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging. De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen. Verzoekster beweert dat zij steeds verklaard heeft over de Servische nationaliteit te beschikken, doch de verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen tegenstrijdig zijn met de stukken uit het administratief dossier. Verzoekster verklaarde bij haar asielrelaas dd. 11.09.2011 over de Macedonische nationaliteit te beschikken. Eveneens dient te worden vastgesteld dat in latere aanvragen tot verblijfsmachtiging gewag werd gemaakt van de Macedonische nationaliteit. In zoverre verzoekster derhalve opwerpt dat er geen elementen aanwezig zouden zijn om te twijfelen aan haar werkelijke nationaliteit, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster niet ernstig is. De verwerende partij laat gelden dat het in casu geenszins onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te oordelen dat de actuele nationaliteit niet bewezen kon worden geacht, aan de hand van de identiteitskaart van de Republiek Joegoslavië. "Een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat kan na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet meer volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan (cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878)." (69 319 van 27.10.2011) De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag op grond van art. 9ter onontvankelijk is. 7 De gemachtigde van de

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). De verwerende partij laat gelden dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010 het volgende bepaalt: § 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. Onder deze 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan. Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als "constitutief element van identiteit". De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond. Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: 3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit 8 artikel lijkt aan te geven (cf punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben. 3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald: "B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bij gevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument."; 3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878). (...) 3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingen wet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende Partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit" (R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011) Door de verzoekende partij werd bij haar

aanvraag enkel een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voorgelegd die reeds uitgegeven werd op 18.01.2005 en uiteraard vervallen is, gelet op het feit dat deze staat niet langer bestaat. 9 Nochtans moet de aanvraag van verzoeker gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster aanvankelijk beweerde van de Macedonische nationaliteit te zijn. In casu bewijst de identiteitskaart van de Republiek Joegoslavië dat verzoekster voorbrengt NIET de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft. "Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van hun identiteit, enkel een kopie van een Joegoslavisch paspoort voegden. Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van de persoon die voorhiel medische problemen te hebben — de heer F. T. — niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door hem aangebrachte stuk. De Joegoslavische Staat bestaat immers niet langer. Verzoekers gaven weliswaar aan de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, doch lieten na stukken aan te brengen die hun beweringen onderbouwden. Het feit dat verweerder het Joegoslavische paspoort van de heer F. T verkeerdelijk omschreef als een identiteitskaart doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat verweerder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te oordelen dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat zij in gebreke bleven om één van de constitutieve elementen van de identiteit van de heer F. T aan te tonen." (R.v.V. nr. 71 708 van 12 december 2011) "Verzoeker is het niet eens met het motief dat hij zijn identiteit en nationaliteit niet heeft bewezen. Verzoeker wijst op de onafhankelijkheid van Kosovo en de onmogelijkheid om zijn paspoort op te vragen bij de Kosovaarse ambassade te Brussel doordat de ambassade niet de bevoegdheid en/of middelen heeft om paspoorten af te leveren. Evenmin kan verzoeker terugkeren naar Kosovo om zijn identiteitskaart of paspoort te halen nu hij ziek is. Verzoeker weerlegt echter niet het motief dat de door hem beweerde Kosovaarse nationaliteit niet kan worden afgeleid uit de ingediende identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker wordt verzocht terug te keren naar Kosovo om zijn identiteitskaart of paspoort op te halen. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met geen woord rept over het element dat de Kosovaarse ambassade niet de bevoegdheid of middelen heeft om hem een paspoort uit te reiken. Dit argument haalt verzoeker aldus thans voor het eerst in zijn verzoekschrift aan waardoor hij bezwaarlijk verweerder kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit argument bij de beoordeling van de feiten." (R.v.V. nr. 68.274 van 11 oktober 2011) Tot slot werpt verzoekster een vermeende schending op van artikel 3 EVRM. De kritiek van verzoekster komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk, dit terwijl verzoekster verklaart ernstig ziek te zijn. 10 Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals

gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden: “only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.” Vrije vertaling: “slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak *D.* bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die 11 zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning.” Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken. Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten *R.v.V.* 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)). Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. *R.v.St.* nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, *Arr. R.v.St.* 1994, z.p.). Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekster in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (*R.v.V.* nr. 72 458 van 22 december 2011) In casu geeft verzoekster niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “ze ernstig ziek is” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Artikel 9ter, §§ 1, 2 en 3, 2° van de Vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)”

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;”

2.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vormt een aspect van de subsidiaire bescherming dat om organisatorische en praktische redenen afgesplitst werd van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de “identiteit/nationaliteit” van verzoekster ter discussie staat.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 3 augustus 2011 enkel een kopie van naar nationale identiteitskaart van de Socialistische Republiek Joegoslavië heeft voorgelegd, uitgereikt op 18 januari 2005. Verzoekster geeft in haar aanvraag aan dat zij van Servische nationaliteit is, doch inzake haar medische problemen spitst zij haar betoog toe op het feit dat de noodzakelijk medische zorgen niet beschikbaar zijn in Macedonië (FYROM). Zij brengt hiertoe een document bij over de medische situatie in Macedonië (FYROM), namelijk “*Macedonia’s Psychiatric Homes Wallow in Neglect*”.

Inzake de aangebrachte identiteitskaart van een niet meer bestaande staat, wijst de Raad erop dat na een lang tijdsverloop dit mogelijkerwijze niet meer kan volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

De vraag of een vervallen paspoort al dan niet volstaat ten bewijze van de nationaliteit behoort tot de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke

Integratie en Armoedebestrijding, en, bij het jurisdictionele toezicht daarop, tot de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar asielaanvraag initieel voorhield de Macedonische nationaliteit te bezitten, dit zowel op niveau van de Dienst Vreemdelingenzaken als op niveau van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster heeft haar verklaringen dienaangaande ondertekend, waarbij er aldus van mag uitgegaan worden dat zij deze als voor echt onderschreven heeft. Pas wanneer zij beroep instelt tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verklaart zij de Servische nationaliteit te bezitten. Bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voegde verzoekster uiteindelijk een vervallen identiteitskaart van de Socialistische Federatieve Republiek Joegoslavië, een staat die niet meer bestaat. Hoewel op deze identiteitskaart inderdaad de vermelding "Servië" voorkomt, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, gelet op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster in het administratief dossier aangaande haar nationaliteit – Macedonisch dan weer Servisch – voorgaand document niet te aanvaarden als bewijs van identiteit/nationaliteit van verzoekster. Door deze tegenstrijdige verklaringen kan inderdaad gesteld worden dat er ernstige twijfels zijn over de nationaliteit van verzoekster.

2.7. Waar verzoekster stelt dat de tweede bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat uit het feit dat de aanvraag om medische redenen die door verzoekende partij werd ingediend niet ten gronde werd onderzocht en haar een bevel om het grondgebied werd betekend niet zonder meer kan afgeleid worden dat zij, indien dit bevel uitgevoerd wordt, zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als onontvankelijk werd afgewezen laat op zich namelijk niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou beïnvloed worden dat kan besloten worden tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst bovendien op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die het volgende bepalen: "(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*" (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wordt op deze mogelijkheid bovendien ook gewezen in de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissingen heeft genomen of dat deze een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER